

UZASADNIENIE

Powód R. T. w pozwie wniesionym w dniu 10 września 2013 r. przeciwko E. G. zażądał zasądzenia od pozwanej w postępowaniu nakazowym kwoty 208 143 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 195 000 zł od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, a do kwoty 13 143 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania podał, iż w dniu 15 czerwca 2011 r. zawarł z pozwaną umowę pożyczki, a w jej wykonaniu przekazał jej kwotę 195 000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić do dnia 31 grudnia 2011 r. wraz z odsetkami według stawki WIBOR 1M + 2 % ustalonej na dzień zwrotu pożyczki za okres od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki. W dniu 23 marca 2012 r. strony uzgodniły na piśmie, że zwrot pożyczki nastąpi w terminie 31 grudnia 2012 r. Mimo upływu terminu pozwana nie zwróciła kwoty pożyczki oraz oprocentowania w kwocie 13 143 zł ustalonego według stopy 6,74 % (4,74 % + 2 %) oraz wyliczenia: 195 000 zł x 6,74 % = 13 143 zł.

W dniu 30 września 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana wniosła sprzeciw i zażądała oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu sprzeciwu przyznała fakt zawarcia z powodem umowy pożyczki na warunkach wynikających z dokumentu umowy załączonego do pozwu podnosząc, iż strony zawarły ustne porozumienie o przesunięciu terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2013 r., co czyni powództwo przedwczesnym.

Na rozprawie pełnomocnik pozwanej zgłosił zarzut pozorności umowy pożyczki zawartej między stronami podnosząc, iż pożyczka została udzielona przez C. P. -obywatela Republiki Węgierskiej oraz zgłosił wnioski o przesłuchanie świadków B. S. i C. P..

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2011 r. strony zawarły umowę pożyczki, na podstawie której powód R. T. zobowiązał się przenieść na własność pozwanej E. G. kwotę 195 000 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki w terminie do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zapłacenia odsetek według stawki WIBOR 1M + 2 % ustalonej na dzień zwrotu kwoty pożyczki za okres od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki. Strony zastrzegły formę pisemną pod rygorem nieważności dla wszelkich zmian umowy.

/dowód: umowa pożyczki k. 10 -11/

W dniach 20 czerwca 2011 r. i 22 czerwca 2011 r. powód przelał na rachunek bankowy pozwanej kwotę 200 000 zł. W dniu 29 czerwca 2011 r. pozwana zwróciła powodowi kwotę 5 000 zł jako omyłkowo przelaną wraz z kwotą pożyczki.

/dowód: historia rachunku k. 12, wyciąg z rachunku bankowego k. 13/

Pismem z dnia 23 marca 2012 r. pozwana zwróciła się do powoda z prośbą o przesunięcie terminu zwrotu pożyczki do dnia 31 grudnia 2012 r. W tym samym dniu strony zawarły aneks nr (...) do umowy pożyczki, w którym ustaliły termin zwrotu pożyczki na dzień 31 grudnia 2012 r.

/dowód: aneks nr (...) k 15/

26 czerwca 2007 r. powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) zawarł umowę dostawy z (...) (...) és F. K. w K. (Węgry). 14 czerwca 2011 r. zamawiający przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 92 534,73 euro tytułem zapłaty za fakturę Nr (...) wystawioną w dniu 19 lipca 2010 r. w związku z dostawą towaru w dniu 20 lipca 2010 r.

/dowód: potwierdzenie transakcji k. 120, kopia faktury Nr (...) k. 121, potwierdzenie dostawy k. 122, list przewozowy k. 123 /

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Jak wynika z poczynionych ustaleń strony łączyła umowy pożyczki, zmieniona aneksem nr (...), na podstawie której powód zobowiązał się przenieść na własność pozwanej kwotę 195 000 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić tę samą kwotę w terminie do 31 grudnia 2012 r. wraz z odsetkami kapitałowymi według stawki WIBOR 1M + 2 % ustalonej na dzień zwrotu pożyczki za okres od dnia podpisania umowy do dnia zwrotu pożyczki. Powód wykonał swoje zobowiązanie przekazując kwotę pożyczki na rachunek bankowy pozwanej. Pozwana natomiast nie udowodniła, że wykonała zobowiązanie wzajemne do zwrotu pożyczki wraz z odsetkami kapitałowymi.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej zgłoszonych przeciwko zasadności żądań pozwu, podnieść należy, iż twierdzenia i dowody na poparcie zarzutu pozorności umowy pożyczki zostały zgłoszone po wniesieniu sprzeciwu. Sąd na podstawie art. 503 § 1 zdanie III k.p.c. pominął spóźnione twierdzenia i dowody, ponieważ pozwana nie uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy. Uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów spowodowałoby zwłokę w postępowaniu albowiem wymagałoby odroczenia rozprawy i przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka będącego cudzoziemcem i mieszkającego za granicą. Nie występowały też jakiegokolwiek inne wyjątkowe okoliczności przemawiające za uwzględnieniem spóźnionych twierdzeń i dowodów. Pozwana zarówno przed wniesieniem pozwu, jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki z powodem. Mimo, iż sprzeciw został sporządzony i wniesiony w krótkim terminie po powzięciu wiedzy o wydaniu nakazu zapłaty, zawarcie w nim twierdzeń o pozorności umowy pożyczki z pewnością było możliwe. Powód przedstawił dokumenty z których wynika, iż zawarł umowę dostawy ze spółką (...) - (...) és F. K.. w K., w dniu 20 lipca 2010 r. dostarczył zamawiającemu towar, a 14 czerwca 2011 r. otrzymał zapłatę w kwocie 95 534,17 euro. Wykazał tym samym, iż środki pieniężne, które przekazał pozwanej w wykonaniu umowy pożyczki, stanowiły jego własność. Przedstawiony przez pozwaną dokument obejmujący treść wiadomości e-mail z dnia 11 lipca 2012 r. nie zawiera podpisu, a zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu prywatnego i potwierdzać, że B. S. złożyła zawarte w nim oświadczenie. Treść wiadomości nie wyklucza zresztą zawarcia umowy pożyczki między stronami procesu. W świetle przytoczonych okoliczności zachodzi uzasadniona obawa, iż spóźnione twierdzenia i dowody zostały zgłoszone jedynie w celu przedłużenia postępowania, co tym bardziej uzasadniało ich pominięcie.

W zakresie twierdzeń i dowodów zgłoszonych w sprzeciwie wskazać należy, iż wszelkie zmiany umowy wymagały zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. Przeprowadzenie dowodów ze sprzeciwu zgłoszonych na okoliczność zawarcia ustnego aneksu do umowy pożyczki było zbędne, albowiem aneks zawarty w formie ustnej byłby nieważny i nie wywoływałby skutków prawnych. Poza tym w dacie zamknięcia rozprawy upłynął już termin zwrotu pożyczki, na który powoływała się pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

W tym stanie rzeczy roszczenia powoda o zapłatę przez pozwaną kwoty odpowiadającej kapitałowi pożyczki oraz odsetek za korzystanie z kapitału pożyczki w kwocie 13 143, której wysokości pozwana nie kwestionowała, były w pełni zasadne i znajdujące oparcie w umowie pożyczki zawartej przez strony.

Zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2).

Obowiązek zwrotu pożyczki stał się wymagalny w dniu 1 stycznia 2013 r. W konsekwencji powódce przysługują odsetki za opóźnienie w spełnieniu zasądzonego roszczenia o zapłatę kwoty 195 000 zł od dnia 1 stycznia 2013 r.

Na podstawie art. 482 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd uwzględnił również żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie odsetek kapitałowych w kwocie 13 143 zł liczonych według stopy ustawowej za okres od dnia wniesienia pozwu to jest od dnia 10 września 2013 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. to jest zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ pozwana przegrała proces w całości ma obowiązek zwrócić powodowi wszystkich niezbędnych kosztów procesu. Powód przed zamknięciem rozprawy zażądał zasądzenia kosztów w kwocie 17 625 zł. Żądanie to jest zasadne, albowiem obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 7 200 zł ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zmianami) –z uwzględnieniem skapitalizowanych odsetek umownych podlegających wliczeniu do wartości przedmiotu sporu, wydatek w kwocie 17 zł w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa oraz uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 10 408 zł.